

podle § 355 c. ř. s., § 19 jur. n. a § 10 druhá věta odh. ř. k jejich odmítnutí. Při ustanovení nových znalců bude dbáti toho, že budou odhadovány také stroje, a postupovati podle § 273 nesp. říz. a § 9 čtvrtý odstavec odh. ř.

IV. Firma O. napadá v obou dovolacích rekursech také výrok rekursního soudu o útratách a požaduje, by útraty jejich rekursů a dovolacích rekursů byly určeny jako část útrat odhadního řízení a odkázány na konečné usnesení podle § 17 dávkového řádu o tom, která strana zaplatí útraty odhadu. Nehledíc k nesprávnosti názoru zdůrazňovaného ve stížnostech, že rekursy ve věcech nesporných musí býti podepsány advokátem, jsou v nesporném řízení rekursy do rozhodnutí soudu druhé stolice o útratách nepřipustné, jest však nutno o útratách rozhodnouti znova, poněvadž bylo oběma dovolacím rekursům vyhověno. Nejvyšší soud souhlasí s názorem rekursního soudu, že výlohami soudního odhadu podle § 17 dávkového řádu, stejně jako podle § 53 popl. zák., jsou jen útraty zmíněné v § 280 nesp. říz., a těmi že jsou útraty soudu a znalců, nikoli také útraty stran a jejich právních neb jiných zástupců, což platí ovšem i pro poplatníky i pro úřady vyměřující dávku. Ani z § 17, ani z jiných předpisů dávkového řádu (§§ 28, 19) nelze usuzovati, že by pojem soudních útrat tu měl význam širší. Stížnosti dovolávají se toho, že v § 280 nesp. říz. se poplatky znalců a soudních osob zvláště vytýkají, z čehož prý plyne možnost i jiných útrat. ale těmito jinými útratami lze rozuměti právě jen jiné možné výlohy vzniklé soudu neb znalcům. Že tomu tak, plyne z §§ 112 a 113 nesp. říz., na něž § 280 nesp. říz. odkazuje, a ze zásady platné pro celý obor nesporného řízení, že si s výhradou zvláštních předpisů strany hradí vlastní útraty ze svého. Účtované útraty rekursů a dovolacích rekursů nemohly býti proto ani přisouzeny ani vyhrazeny konečnému rozhodnutí.

Čís. 9651.

Smír, jímž se manžel při rozvodu manželství od stolu a lože zavázal platiti manželce výživné, pozbývá platnosti opětným spojením manželů, leda že strany při uzavření smíru vyjádřily jiný úmysl.

(Rozh. ze dne 14. února 1930, Rv II 203/29.)

Žalobce nabyl kupní smlouvou ze dne 20. února 1928 od manžela žalované Josefa R-a dům. Za sporu o rozvod manželství, zahájeného žalovanou stranou proti jejímu manželu byl mezi stranami dne 2. března 1926 uzavřen smír, podle něhož se manželé dohodli na dobrovolném rozvodu manželství a tehdejší žalovaný se zavázal platiti žalobkyni, své manželce, měsíční vyživovací příspěvek 300 Kč, počínajíc 1. dubnem 1926. Na základě tohoto smíru byl usnesením ze dne 2. března 1926 vysloven rozvod manželství stran rozepře. Na návrh manželky byla jí pak usnesením ze dne 2. března 1928 povolena exekuce k zajištění nároku na výživné podle onoho smíru za dobu od 1. března 1928 do 28. února 1929 ve výši 3600 Kč záznamem práva zástavního na dům patřivší tehdy ještě jejímu manželu a dále usnesením ze dne 23. května

1928 exekuce k vydobytí splátek výživného splatných za dobu od 1. března 1928 ve výši 900 Kč vnučenou dražbou nemovitostí převedené mezi tím na žalobce. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované nepřípustnosti exekuce, tvrdě, že nárok žalované na výživné byl zrušen tím, že manželé obnovili manželské společenství, což se stalo po uzavření smíru a tedy po vzniku exekučního titulu. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** uznal podle žaloby. **D ů v o d y** : Jest správné, že se smíry jako jiné smlouvy mohou zpravidla zase úmluvou stran nebo i bez ní soudcovským výrokem státu bezúčinnými. Z této zásady jest však výjimka u smírů, které manželé při rozvodu manželství a vzhledem na rozvod uzavírají o budoucím výživném rozvedené manželky. Rozvedeným manželům jest podle § 110 obč. zák. kdykoliv volno, i když také manželství bylo rozsudkem právoplatně rozvedeno, zase se spojití a jich návratem k dalšímu spoluzití odstraňuje se nejen rozvod a účinnost nálezů o rozvodu, nýbrž jako následek dalšího spoluzití i smlouvy uzavřené dříve mezi manžely, jimiž povinnost manželova vyživovati manželku byla pro budoucnost smluvně stanovena. Opětné spojení rozvedených manželů vylučuje proto, jak žalobce zcela správně tvrdí, nárok žalobkyně na výživné, pokud tkví ve smíru, a jest skutečností, nastalou po vzniku exekučního titulu, která zrušuje vykonatelný nárok vymáhající věřitelky proti jejímu manželu jakož i proti jeho právním nástupcům v držbě nemovitosti zavazené již zajištěním jejího smluveného výživného, při čemž jest zcela lhostejno, zda manžel jest s to, by dostal své znovu obživlé zákonné povinnosti vyživovací podle § 91 obč. zák. čili nic. Mínil-li žalovaná, že jí z prodeje domu dnešnímu žalobci vznikla podle § 950 obč. zák. práva, a mínil-li dále, že byla touto smlouvou ve svých právech zkrácena, má jen na vůli tyto domnělé nároky uplatňovati zvláštní žalobou proti dnešnímu žalobci. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y** : Pokud se týče uplatňované zmatečnosti ve smyslu § 477 čis. 6 c. ř. s., nemohl odvolací soud přisvědčiti názoru odvolatelky, že jde o věc na pořad práva nepatřící. Podle § 35 ex. ř. lze za podmínek tam stanovených podati žalobu a stačí úplně, když žalobní prosba jest upravena tak, by bylo prohlášeno, že exekuce jest nepřípustnou. Nepřípustnost exekuce jest těžiškem sporu a jeho vlastním předmětem, zrušení exekuce jest jen jejím důsledkem. Stačí tedy úplně, učiní-li se v žalobě návrh, by bylo uznáno na zrušení exekuce, při čemž důvody, z nichž se zrušení žádá, musí býti obsaženy v žalobě. Tak jest tomu i v souzeném případě a nejde o pouhý návrh na zrušení exekuce podle § 39 ex. ř., nýbrž o řádnou žalobu podle § 35 ex. ř. Uplatňovaného důvodu zmatečnosti tu tedy není. Avšak ve věci samé jest odvolání odůvodněno. Žalobce k opodstatnění svého tvrzení, že se exekuční titul, to jest soudní smír mezi manželi Josefem a Marií R-ovými stal bezúčinným, uvádí jen skutečnost, že manželé R-ovi obnovili manželské společenství, což bylo vzato soudem na vědomí. Prvý soud jest toho názoru, že opětným spojením manželů k manželskému společenství přestala povinnost Josefa R-a platiti manželce Marii R-ové výživné stanovené smírem, takže Marie R-ová na základě tohoto exekučního

titulu nemůže již požadovati na svém manželovi placení výživného za dobu počínající 1. březnem 1928. Názoru tomuto se však odvolací soud nepřipojuje. Manželka má proti manželovi za trvání manželského svazku nárok na výživu podle § 91 obč. zák. Tento manželčin zákonný nárok jest nárokem soukromoprávním a mohou manželé i za trvání manželského svazku tuto vyživovací povinnost upravit podle své vůle. V souzeném případě manželé tuto manželovu vyživovací povinnost a z ní plynoucí oprávnění manželčino upravili soudním smírem. Tímto smírem byl dřívější manželčin zákonný nárok kotvící až dosud v § 91 obč. zák. změněn v nárok smluvní, nastala novace podle §§ 1376, 1378 obč. zák. a od té doby nepřisluší žalované proti jejímu manželovi zákonný nárok na výživné, nýbrž nárok na výživné ze smlouvy (§ 1377 obč. zák.). Tato smlouva mezi manželmi trvá potud, pokud nebyla zrušena buď souhlasnou vůlí stran anebo soudním výrokem. Jest sice pravda, že smír upravující vyživovací nárok byl uzavřen v době, kdy mezi manžely byla rozepře o rozvod, a že tedy bylo zamýšleno upravit výživné manželce pro případ rozvodu. Oddělené žití manželů bylo zajisté pohnutkou, nikoli však podmínkou platnosti smíru. Tím, že se manželé později opět sešli a obnovili manželské společenství, není o sobě ještě dokázáno, že bylo jejich vůlí i ohledně vyživovací povinnosti manželovy obnoviti plně dřívější právní stav, a dohodu o placení výživného úplně odstraniti a platnosti zbaviti. Vždyť jest možno, že po uzavření smíru žalovaná vůbec od manžela odloučeně nežila a zvláště nebydlela, dále že ani po obnovení manželského společenství manžel manželce neposkytoval výživné in natura, a že manželé ponechali v platnosti dosavadní úmluvu ze dne 2. března 1926 o placení výživného v dosavadní výši. Žalobce musel by tvrditi a důkazy o tom nabídnouti, že manželé Josef a Marie R-ovi, obnovivše manželské společenství, buď výslovně neb mlčky mezi sebou sjednali, že se smír ze dne 2. března 1926 zrušuje. Takový přednes však žalobce neučinil, a to, že obnovili manželé manželské společenství, nedostačí o sobě k prokázání toho, že tím byl smír zbaven platnosti.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Žalobce jako dlužník domáhá se soudního výroku, že exekuce povolená usnesením ze dne 23. března 1928 na základě soudního smíru ze dne 2. března 1926 mezi Josefem R-em a žalovanou jest nepřipustná, jelikož se manželé Josef a Marie R-ovi po vzniku exekučního titulu opět spojili, a že tím zanikl nárok žalované na poskytování výživného v penězích. Jde tedy o námitky proti nároku podle § 35 ex. ř. patřící na právní pořad, jak správně uznal odvolací soud. Trvá-li žalovaná ještě v dovolací odpovědi na stanovisku opačném, odvolávajíc se na zdejší rozhodnutí sb. n. s. čís. 8125, jest ji odkázati na zdejší plenární rozhodnutí ze dne 21. června 1929 pres. 1483/29, sb. n. s. čís. 9048. Ale ve věci nelze s odvolacím soudem souhlasiti. Jest pravda, že smír, jímž se zavázal manžel platiti manželce výživné, jest podle své právní povahy smlouvou a že jest manžel zavázán plniti podle smíru

tak dlouho, dokud smír nebyl buď srovnalou vůlí stran nebo soudcovským výrokem zrušen. Ale odvolací soud si mylně vykládá smír v ten rozum, že se jím Josef R. zavázal poskytovat výživné v penězích i v případě, že by došlo k opětovnému spojení manželů. Takový výklad nemá opory ani v doslovu smíru ani v jeho úpravě a přičil by se naopak pravidlům poctivých styků, jichž podle § 914 obč. zák. jest šetřiti při výkladu smluv. Vykládá-li se však smír podle vykládacích pravidel právě uvedených a zákonem předepsaných, nelze mu rozuměti jinak, než že podle úmyslu stran měl platiti jen, pokud manželé skutečně budou od sebe a pokud tedy poskytování výživného in natura není možné a, že měl pozbyti platnosti v případě, že se manželé opět spojí a manželka na dále bude vyživována v obnovené společné domácnosti. Jinaký úmysl byly by musely strany zvlášť vyjádřiti a, ano se tak nestalo, jest míti zato, že tento úmysl při dojednání smíru neměly. Zdá se, že se odvolací soud řídil zdejšími rozhodnutími sb. n. s. čís. 6695 a 7098, ale odvolací soud nevšíml si toho, že v oněch případech následovala po smíru rozluka manželství, kdežto v souzeném případě jde o pravý opak a o případ, pro který nebylo vůbec třeba, upravovati zákonný nárok manželčin na výživné zvláštním způsobem. Byl-li však, jak dovozeno, úmysl stran od počátku ten, že smír pozbude platnosti v případě, že se rozvedení manželé opět spojí, zanikl nárok žalované na plnění výživného v p e n ě z í c h tím, že opětové spojení nastalo, arcit' ne jako přímý následek dalšího spoluzití manželů, jak mylně míní prvý soud, nýbrž proto, že smír pozbyv svého účelu, podle úmyslu stran neměl dále trvati. Rozhodl tudíž věc v podstatě správně prvý soud a bylo proto dovolání vyhověti a jeho rozsudek obnoviti.

Čís. 9652.

Byla-li dlužníkem přihlášena k vyrovnacímu řízení pohledávka bez úroků, byl dlužník povinen, by i úroky, jež nepopíral, zaplatil včas podle podmínek vyrovnání. Neučinil-li tak, a to ani po uplynutí lhůt poskytnutých mu vyrovnáním, ač byl o to upomínán, obživla celá pohledávka v původní výši. Lhostejno, že zaplatil úroky za řízení o žalobě na zaplacení celé obživlé pohledávky.

(Rozh. ze dne 15. února 1930, Rv I 539/29.)

Žalobce domáhal se na vyrovnacím dlužníku zaplacení celé pohledávky, tvrdě, že žalovaný neudal podle účtů správně i úroky z pohledávky a že nezapravit splátky úplně a poslední splátku nezapravit včas, čímž prý celá pohledávka obživla. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y : Podle § 53 (4) vyr. ř. mohou věřitelé žádati od dlužníka zaplacení svých pohledávek v plné výši, tedy podle § 24 vyr. ř. i úroky do zahájení vyrovnacího řízení, když jejich pohledávky jen pro zavinění dlužníka zůstaly ve vyrovnání nepovšimnuté. Věřitel musí však prokázati, že dlužník